



Arrest

nr. 90 749 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. NISTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient 11 maart 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 30 november 2011 en op 7 februari 2012.

De verzoekende partij dient op 14 november 2011 een tweede maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 februari 2012, met kennisgeving op 15 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Op 30 mei 2012 geeft de arts-adviseur een negatief advies.

Op 4 juli 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de eerste ingediende aanvraag ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van J4.Q3.2011 werd ingediend door:

M., V. (...) (RR: (...)) geboren te Obiliq op (...) Nationaliteit: Kosovo Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 26.04.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende: "Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte."

"Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 16.04.2012, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de "niet-naleving van de procedure" aan.

Het middel luidt als volgt:

"Op 15/05/2011, notificeerde tegenpartij aan verzoeker een beslissing, die het verzoek tot verblijf onvankelijk verklaarde overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 de van de wet van 29 december 2010 (stuk 3).

Verzoeker heeft, bijgevolg, regelmatig een medisch getuigschrift aan de Dienst voor Vreemdelingen-zaken toegestuurd.

Na het toesturen van het medisch getuigschrift op 14/11/2011 heeft de Dienst voor Vreemdelingen-zaken dit nieuw getuigschrift als nieuw verzoek ingeschreven en op 15/05/2011 dit verzoek onontvankelijk verklaard.

Op grond, dat verzoeker niet begreep, waarom de Dienst voor Vreemdelingzaken nu een beslissing van onontvankelijkheid genomen heeft, was verzoeker van mening, dat zijn regularisatieprocedure beëindigd

is. Bijgevolg hij heeft geen nieuw medisch getuigschrift naar de Dienst voor Vreemdelingenzaken gestuurd.

Bijgevolg kwam de Dienst voor Vreemdelingenzaken tot de conclusie dat zijn verzoek tot verblijf op medische redenen ongegrond is.

Als de Dienst voor Vreemdelingenzaken zou niet het medisch getuigschrift van 14/11/2011 van verzoeker als nieuw verzoek inschreven, verzoeker zou verder sociale bijstand ontvangen en zijn arts betalen. Maar op grond van de beslissing van 15/05/2011 de sociale bijstand was gestopt en verzoeker kun niet meer zijn arts betalen.

Tot vandaag heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken zijn beslissing van 15/05/2011 niet teruggetrokken.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd, dat op grond van de fout van de verwerende partij verzoeker zijn procedure niet meer de procedure correct uitvoeren kon."

2.1.2. De verwerende partij werpt de exceptie op van de onontvankelijkheid van het middel.

2.1.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Vastgesteld wordt dat de verzoekende partij nalaat de rechtsregel aan te duiden die zij geschonden acht.

Het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel luidt als volgt:

"Er werd gevonnis dat: "de administratie zijn beslissing moet motiveren door zich alle elementen eigen aan de te onderzoeken zaak te steunen" C.E. 23.02.1999, arrest nr. 78563.

Er werd bovendien beslist dat "de Raad van State controleert of de administratie tot een uitvoering onderzoek van de argumenten van verzoeker is overgegaan". C.E., 10/11/1998, arrest n°76877.

In dit geval heeft de tegenpartij niet het gehele dossier onderzocht.

De tegenpartij had kennis van het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van verzoeker.

De tegenpartij moet kennis hebben, dat op haar fout, een nieuw verzoek ingeschreven was en op haar fout was het medisch getuigschrift die door verzoeker toegestuurd was, niet in het dossier van verzoeker ingesloten.

Bijgevolg is het de schuld van de tegenpartij, dat het dossier van verzoeker niet correct was onderzocht. Bijgevolg heeft de tegenpartij niet het gehele dossier van verzoeker en niet alle argumenten van verzoeker onderzocht et zij heeft ook uit de ogen verloren dat verzoeker altijd nieuwe medisch getuigschriften neergelegd heeft."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- Art. 9 Vreemdelingenwet,

- Art. 62 Vreemdelingenwet,

- Art. 1,2 en 3 van de Wet van 29.07.1991.

De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoeker nalaat dieper in te gaan op de, nochtans door hem voorgehouden schending van art. 9 Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in

casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de feitelijke beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker houdt voor dat, ingevolge een fout van de gemachtigde, twee verschillende aanvragen op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werden gemotiveerd, waardoor verschillende onderdelen van zijn dossier ten onrechte afzonderlijk zouden zijn beoordeeld.

Dergelijke kritiek mist feitelijke grondslag.

De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet die door verzoeker werd ingediend op 14.11.2011, had wel degelijk de vorm van een nieuwe aanvraag. Uit dit stuk blijkt nergens dat verzoeker deze tweede aanvraag bedoelde als een aanvulling bij een eerdere aanvraag.

Verzoeker kan dan ook niet aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verwijten dit schrijven, ingediend op 14.11.2011, te hebben beschouwd als een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Indien er al sprake zou zijn van een fout, dan is deze te zoeken aan de kant van verzoeker, die blijkbaar is vergeten aan te duiden dat zijn schrijven een aanvulling betrof.

Waar verzoeker stelt dat hij de gemachtigde door middel van een eerder verzoekschrift tot schorsing en annulatie, gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 10.02.2012, erop had gewezen dat beide aanvragen samen dienden te worden behandeld, laat de verwerende partij gelden dat deze kritiek geen afbreuk kan doen aan het feit dat verzoeker zelf twee aanvragen heeft ingediend. Het komt niet aan verzoeker toe om a posteriori, nadat met betrekking tot deze aanvragen onderscheiden beslissingen werden genomen, te vragen dat deze aanvragen samen worden behandeld.

Verzoeker stelt dat hij 'altijd medische getuigschriften' zou hebben neergelegd. In het advies van de arts-adviseur dd. 30.05.2012 wordt een duidelijke opsomming gegeven van alle getuigschriften waarmee rekening werd gehouden bij de redactie van dit advies. Verzoeker betwist niet dat deze opsomming volledig is. De relevantie van verzoekers bewering als zou hij getuigschriften hebben overmaakt, kan dan niet worden ingezien. Deze beschouwingen zijn niet van aard afbreuk te doen aan het negatieve advies van de arts-adviseur of aan de bestreden beslissing.

Opnieuw dient te worden vastgesteld dat de uiteenzetting van verzoeker niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker bekritiseert dat de verwerende partij niet het hele dossier heeft onderzocht en kennis had van het verzoek tot nietigverklaring en schorsing tegen de beslissing die de tweede aanvraag afwees. Zij beschouwt het als een fout dat het medisch getuigschrift niet in het dossier was opgenomen.

In de mate dat uit het middel dient te worden afgeleid dat de verzoekende partij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert stelt de verwerende partij op goede gronden dat de chronologie van het dossier duidelijk is. Op de tweede

aanvraag werd een beslissing genomen die de aanvraag onontvankelijk verklaart omwille van het niet toevoegen van een identiteitsdocument. Die aanvraag en beslissing hebben geen uitstaans met huidige bestreden beslissing. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet met welk medisch attest geen rekening is gehouden. Er dient te worden verwezen naar de redenering in de nota die duidelijk uiteenzet dat de verzoekende partij diende te weten dat de behandeling van de eerste aanvraag nog niet gedaan was om de eenvoudige reden dat zij in het bezit bleef van een attest van immatriculatie. Het komt overigens de verzoekende partij toe op duidelijke wijze bekend te maken welk stuk zij dienstig acht in welk dossier, zo zij verkiest verschillende aanvragen tegelijk te laten lopen. Met dergelijk algemeen en verwarrend betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN